

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314210181
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5314210181.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, zastúpeného splnomocneným zástupcom GARAJ & Partners, s. r. o., so sídlom Jozefská 3, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným: 1a/ Bc. U. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. H. XXXX, XXX XX W. F., Česká republika, 1b/ K. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. H. XXXX, XXX XX W. F., Česká republika, 2/ G. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. H. XXXX, XXX XX W. F., Česká republika, 3/ C. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. XXXX, XXX XX O., 4/ C. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. XXXX, XXX XX O., žalovaní 1a/ až 4/ zastúpení splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., so sídlom Ul. 17. Novembra 3215, 022 01 Čadca, IČO: 50 473 522, o zaplatenie 1.985,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaných 1a/ až 4/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 9C/134/2014-363 zo dňa 13. októbra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým súd žalobu zamietol, potvrdzuje.

Rozsudok okresného súdu vo výroku III. o trovách konania mení tak, že žalobca má voči žalovaným 1a/ až 4/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 57,16 %.

Žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Vo výroku I. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Čadca (ďalej „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9C/134/2014-363 zo dňa 13. 10. 2020 konanie v časti o zaplatenie sumy 1.985,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do zaplatenia zastavil (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovaným 1a/ až 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. V odôvodnení konštatoval, že žalobou doručenu okresnému súdu dňa 18. 11. 2014 sa žalobca domáhal voči pôvodnému žalovanému 1/ a žalovanej 2/ zaplatenia sumy 1.985,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do zaplatenia na základe zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru číslo 502/1216/2002, na základe ktorej bola pôvodnému žalovanému 1/ a žalovanej 2/ poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 23.235,74 eur s dobou splatnosti 30 rokov. Poskytnutý úver mali pôvodný žalovaný 1/ a žalovaná 2/ splatiť pri základnej úrokovej sadzbe vo výške 3,1 % formou mesačných splátok vo výške 99,25 eur splatnými do 15. dňa kalendárneho mesiaca. Ku

dňa 05. 11. 2014 sa pôvodný žalovaný 1/ a žalovaná 2/ dostali do omeškania s dvadsiatimi splátkami, čo predstavuje sumu vo výške 1.985,- eur.

3. Podaním doručeným súdu dňa 13. 04. 2015 žalobca rozšíril podanú žalobu a požadoval od pôvodného žalovaného 1/ a žalovanej 2/ povinnosť uhradiť istinu vo výške 17.810,83 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 1.020,63 eur, úrokom z omeškania vo výške 126,29 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do 01. 04. 2015, t. j. 63,92 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.810,83 eur od 02. 04. 2015 a zmluvnú pokutu vo výške 1.883,15 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Žalobca uviedol, že odstúpil od zmluvy podaním zo dňa 22. 12. 2014, čím sa celý dlh stal splatným. Žalobcovi zároveň vznikol nárok na zmluvnú pokutu v zmysle čl. VIII. bod 8.5 zmluvy.

4. Podaním doručeným súdu dňa 11. 08. 2016 žalobca zobral žalobu späť v časti nároku na zaplatenie úroku z omeškania v sume 126,29 eur a v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Žalobca zároveň navrhol pristúpenie žalovaných 3/, 4/ do konania ako ručiteľov návratnosti úveru. Žalobca si uplatňoval istinu vo výške 17.810,83 eur, zmluvný úrok vo výške 1.020,63 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do 01. 02. 2015 vo výške 38,09 eur a úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.810,83 eur od 02. 02. 2015 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 1.883,15 eur.

5. Podaním doručeným súdu dňa 19. 10. 2016 žalobca oznámil, že žalovaní vykonali čiastočnú úhradu vo výške 1.800,- eur, ktorá bola započítaná na nesplatený zmluvný úrok vo výške 1.010,63 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do 01. 02. 2015, t. j. vo výške 38,09 eur, zmluvnú pokutu vo výške 1.883,15 eur s tým, že po započítaní predstavuje zmluvná pokuta sumu 1.131,87 eur. Zároveň žalobca žalobu rozšíril v časti zmluvného úroku vo výške 3,1 % ročne zo sumy 17.810,93 eur od 02. 02. 2015 do zaplatenia a v časti nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur.

6. Podaním doručeným súdu dňa 12. 06. 2017 žalobca zobral žalobu späť v časti úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 02. 02. 2015 do 01. 04. 2015 a navrhol zmenu žalobného návrhu, pokiaľ ide o dátum, od ktorého sa uplatňuje úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.810,83 eur oproti pôvodne určenému dátumu 02. 04. 2015 na dátum 02. 02. 2015. Tiež uviedol, že žalovaní vykonali čiastočnú úhradu vo výške 1.800,- eur, z ktorého dôvodu zobral podanú žalobu späť čo do zmluvného úroku vo výške 1.020,63 eur, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do 01. 02. 2015, t. j. vo výške 38,09 eur a zmluvnej pokuty vo výške 741,28 eur. Uplatnený nárok zároveň rozšíril o náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur a zmluvný úrok vo výške 3,1 % ročne od 02. 02. 2015 z nezaplatenej istiny vo výške 17.810,93 eur do zaplatenia.

7. Uznesením č. k. 9C 134/2014-180 zo dňa 25. 04. 2018 súd pripustil, aby do konania pristúpili žalovaní v rade 3/, 4/.

8. Žalovaní 3/, 4/ nárok uplatnený žalobou neuznali, namietali predložené plnomocenstvo udelené spoločnosti AENEA Legal s. r. o. pre jeho nejasnosť a v tejto súvislosti platnosť odstúpenia od zmluvy, zároveň vzniesli námietku premlčania. Mali tiež za to, že ručiteľský záväzok a žaloba podaná voči nim ako ručiteľom je podaná nedôvodne, keďže žalobca odstúpením od úveru odstúpil aj od ručiteľského záväzku ako akcesorického záväzku.

9. Žalobca podaním zo dňa 12. 03. 2019 oznámil, že žalovaní po podaní žaloby vykonali čiastočnú úhradu dňa 11. 03. 2019 vo výške 27.076,87 eur, z ktorého dôvodu zobral žalobu späť a žiadal konanie zastaviť v časti istiny vo výške 17.810,93 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 3,1 % ročne od 02. 02. 2015 z nesplatenej istiny vo výške 17.810,93 eur do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.810,83 eur od 02. 02. 2015 a zmluvnej pokuty vo výške 1.131,87 eur. Žalobca si naďalej voči žalovaným uplatňoval nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,41 eur.

10. Uznesením zo dňa 04. 12. 2019 súd rozhodol o pokračovaní v konaní so žalovanými 1a/ a 1b/ ako právny nástupcami pôvodného žalovaného 1/.

11. Súd vo veci rozhodol citujúc ust. § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 1 zákona č. 124/1996 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania (ďalej len „zákon č. 124/1996 Z. z.“), § 1 ods. 2, § 497 Obchodného zákonníka, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 89 ods. 1, § 92 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“).

12. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že medzi žalobcom a pôvodným žalovaným 1/ a žalovanou 2/ vznikol záväzkový vzťah z titulu zmluvy o poskytnutí podpory zo dňa 17. 06. 2002 a medzi žalobcom a žalovanými 3/, 4/ právny vzťah z titulu ručenia za záväzky pôvodného žalovaného 1/ a žalovanej 2/ z predmetnej zmluvy. Uvedenou zmluvou sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť pôvodnému žalovanému 1/ a žalovanej 2/ ako dlžníkom podporu vo forme úveru vo výške 700.000,- Sk

(23.235,74 eur) a títo sa zaviazali poskytnutý úver žalobcovi vrátiť v splátkach vo výške 2.990,- Sk (99,25 eur), s počtom splátok 359 pri základnej úrokovej sadzbe 3,1 %. Žalovaní 3/, 4/ ako ručiteľia sa zaviazali spoločne a nerozdielne uspokojiť záväzok pôvodného žalovaného 1/ a žalovanej 2/ v celosti alebo jeho nesplatenj časti, vrátane jeho úroku, v prípade, ak zvlášť hrubým spôsobom porušia ustanovenia zmluvy a ani na osobitnú písomnú výzvu žalobcu neuspokojia pohľadávku žalobcu. Ručenie žalovaných 3/, 4/ za záväzky pôvodného žalovaného 1/ a žalovanej 2/ bolo časovo obmedzené do doby zriadenia záložného práva. Vznik a existencia záložného práva v konaní preukázaná nebola.

13. Súd na uvedený právny vzťah aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka, keď vzhľadom na postavenie a charakter žalobcu nemajú ním uzatvárané zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti jeho bytovej politiky charakter spotrebiteľských zmlúv podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

14. Súd konštatoval, že žalobca učinil viaceré procesné podania, ktorými pôvodne uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.985,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do zaplatenia zmenil. Podaniami doručenými súdu dňa 13. 04. 2015, 11. 08. 2016, 19. 10. 2016 a 12. 06. 2017 žalobca zmenil uplatnený nárok tak, že sa domáhal voči žalovaným zaplatenia istiny vo výške 17.810,83 eur, zmluvného úroku vo výške 1.020,63 eur, vyčísleného úroku z omeškania vo výške 126,29 eur, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur za obdobie od 06. 11. 2014 do 01. 02. 2015, a to vo výške 38,09 eur, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.810,83 eur za obdobie od 02. 02. 2015 do zaplatenia, zmluvného úroku vo výške 3,1 % ročne zo sumy 17.810,93 eur od 02. 02. 2015 do zaplatenia, zmluvnej pokuty vo výške 1.883,15 eur, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur. Podaniami doručenými súdu dňa 11. 08. 2016, 12. 06. 2017 žalobca zobral podanú žalobu späť čo do vyčísleného úroku z omeškania vo výške 126,29 eur, zmluvného úroku vo výške 1.020,63 eur, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do 01. 02. 2015 spolu vo výške 38,09 eur a v časti zmluvnej pokuty vo výške 741,28 eur. Podaním doručeným súdu dňa 13. 03. 2019 žalobca zobral podanú žalobu späť aj čo do istiny vo výške 17.810,93 eur, zmluvného úroku vo výške 3,1 % ročne zo sumy 17.810,93 eur od 02. 02. 2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.810,83 eur od 02. 02. 2015 do zaplatenia a zmluvnej pokuty vo výške 1.131,87 eur.

15. Z procesných návrhov žalobcu a ich porovnania vyplýva, že žalobca všetky ním predloženými zmenami žaloby uplatnené čiastkové nároky zobral späť s výnimkou uplatneného nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur. Keďže žalobca jednotlivé predloženými zmenami žaloby uplatnené nároky s už uvádzanou výnimkou nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur zobral späť skôr ako súd o týchto návrhoch na zmenu žaloby rozhodol a na pojednávaní dňa 13. 10. 2020 prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že žiada, aby bolo konané iba o tej časti procesných návrhov na zmenu žaloby, ktorá je predmetom sporu, t. j. v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, súd, v nadväznosti na uvedené a s prihliadnutím k efektívnosti konania, o zmenách žaloby doručených súdu dňa 13. 04. 2015, 11. 08. 2016, 19. 10. 2016 a 12. 06. 2017, s výnimkou zmeny žaloby v časti nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur nerozhodoval. Uznesením sp. zn. 9C/134/2014 zo dňa 13. 10. 2020 súd rozhodol o pripustení zmeny žaloby v časti žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur. Zároveň, keďže o týchto zmenách žaloby s výnimkou nároku na zaplatenie sumy vo výške 541,14 eur ako nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky súd nerozhodoval, nerozhodoval ani o späťvzati žaloby o týchto čiastkových nárokoch. Na základe uvedeného sa preto stal predmetom sporu nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 1.985,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do zaplatenia, ktorý nárok si žalobca uplatnil podanou žalobou a nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur na základe uznesenia sp. zn. 9C/134/2014 zo dňa 13. 10. 2020 o pripustení zmeny žaloby.

16. Keďže žalobca zobral žalobu späť i v časti pôvodne uplatneného nároku vo výške 1.985,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do zaplatenia a ďalej si uplatňoval iba nárok na zaplatenie sumy 541,14 eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, súd v súlade s § 145 ods. 1 C. s. p. konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 1.985,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.985,- eur od 06. 11. 2014 do zaplatenia zastavil. Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 541,14 eur.

17. Vychádzajúc z ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka súd žalobu v časti uplatneného príslušenstva predstavujúceho náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka zamietol, keď žalobca, ktorého v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno, nepreukázal, že takýto náklad spojený s uplatnením pohľadávky vynaložil. Napriek tomu, že žalobca

predložil výzvu na úhradu zo dňa 14. 10. 2014 a odstúpenie od úverovej zmluvy zo dňa 22. 12. 2014, nepreukázal, že takéto ním uplatnené náklady vo výške 541,41 eur vynaložil, zaplatil.

18. O trovách konania súd rozhodol podľa § 256, § 257 C. s. p. a žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

19. Konštatoval, že žalobca bol v konaní úspešný čo do zaplatenia istiny vo výške 1.985,- eur, keďže k zastaveniu konania do uvedenej sumy došlo pre správanie sa žalovaných, ktorí uvedenú sumu žalobcovi uhradili, a tým procesne zavinili zastavenie konania. Na sumu vo výške 541,14 eur, do ktorej sumy súd podanú žalobu zamietol, pri skúmaní miery úspechu, resp. neúspechu v konaní neprihliadal, keďže tento nárok žalobca uplatňoval ako príslušenstvo, ktoré nie je možné do základu pre výpočet nároku na náhradu trov konania zahrnúť. Žalobcovi by tak prináležala voči žalovaným plná náhrada trov konania.

20. Žalovaní 2/ až 4/ žiadali, aby súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval § 257 C. s. p. s poukazom na to, že žalované 1a/ a 1b/ sú nezaopatrenými deťmi pôvodného žalovaného 1/ a žalovaní 2/ až 4/ od času, ako sa dozvedeli o existencii sporu, vyvíjali procesnú aktivitu smerujúcu k zmiernemu vyriešeniu sporu. Aplikujúc ust. § 257 C. s. p. súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 50 %, keď v okolnostiach daného prípadu vzhliadol dôvody osobitného zreteľa odôvodňujúce moderáciu trov konania. Súd prihliadol na to, že manželstvo pôvodného žalovaného 1/ a žalovanej 2/ bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 8C/117/2007 zo dňa 12. 11. 2007. Žalovaná 2/ v podaní doručenom súdu dňa 08. 03. 2019 uviedla, že nehnuteľnosť, na ktorú bol úver použitý, od rozvodu neužívala. Predmetný dlh mal splácať pôvodný žalovaný 1/, ktorý v priebehu konania zomrel. Žalobca uvedené tvrdenia žalovanej 2/ o tom, kto uvedený úver splácal, nerozporoval. Žalované 1a/ a 1b/ sú právnymi nástupkyňami pôvodného žalovaného 1/. Hoc preberajú stav konania po ich právnom predchodcovi existujúci ku dňu ich pripustenia do konania, žiadnym spôsobom sa na vzniku daného súdneho konania nepodieľali. Rovnako žalovaní 3/, 4/ ako ručiteľia, ktorí do konania vstúpili až v jeho priebehu, vznik sporu nevyvolali. Z uvedeného preto podľa názoru súdu vyplýva logický záver, že rozhodujúci podiel na vzniknutej situácii a existencii sporu mal práve pôvodný žalovaný 1/, ktorý počas konania zomrel. Zároveň súd u žalovaných prihliadal aj na ich aktívne konanie zamerané na zmierlivé ukončenie sporu a na uhradenie celého nároku žalobcu. Uvedené okolnosti na strane žalovaných preto podľa názoru súdu odôvodňujú aplikáciu § 257 C. s. p. a moderáciu náhrady trov konania, nie však v plnej výške, ale iba v pomernej časti, pretože bolo nesporným, že úver riadne a včas uhrádzaný nebol. Súd porovnaním okolnosti, že úver riadne a včas uhrádzaný nebol s vyššie uvádzanými okolnosťami na strane žalovaných v rade 1a/ až 4/ bol toho názoru, že je odôvodnená moderácia náhrady trov konania v rozsahu 50 %, t. j. žalobcovi ako úspešnému v konaní priznať náhradu trov v rozsahu nie 100 %, ale v rozsahu 50 %.

21. Proti tomuto rozsudku čo do výroku III. o trovách konania podali žalovaní 1a/ až 4/ odvolanie, ktorým sa domáhali jeho zmeny v tejto časti spočívajúcej v nepriznaní náhrady trov konania žalobcovi, alternatívne jeho zrušenia v tejto časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

22. Žalovaní súhlasili s aplikáciou ust. § 257 C. s. p., avšak mali zato, že boli splnené podmienky, aby súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal vôbec. Podľa žalobcov by ich priznanie náhrady trov v spore, v ktorom žalobca neúčelnými podaniami navyšoval trovy, viedlo do nepriaznivej sociálnej a ekonomickej situácie s poukazom na fakt, že urobili všetko preto, aby došlo k zmierlivému ukončeniu sporu a uhradili nároky žalobcu.

23. Uviedli, že žalobca je oproti nim obrovským molochom, ktorý narába so stovkami miliónmi eur a v tomto smere nepriznanie trov konania sa ho nijakým spôsobom nepriaznivo nedotkne. Naopak, priznanie trov konania s prihliadnutím na situáciu, a to úmrtie H. L., zanechanie dvoch nezaopatrených detí a zaplatenie istiny podľa nich už s veľmi vysokým navýšením, keď žalovaná istina bola vo výške 17.810,- eur a oni dohromady zaplatili 27.076,87 eur, je značným zásahom do ich majetkovej, osobnej a sociálnej sféry. Žalobca jednak narába s obrovským množstvom finančných prostriedkov a už v tomto konaní mal určitý „benefit“ na neuhradenú istinu vo výške takmer 10.000,- eur, je preto nesporné, že priznanie či už nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ako aj trov konania by bolo neprímerane prísne vo vzťahu k nim a aj s prihliadnutím na skutočnosť, že sa snažili o zmierlivé vyriešenie sporu, žiadali žalobcu o odpustenie trov právneho zastúpenia, či odpustenie úrokov, ktorý tak však nechcel učiť a neučinil. Je tu teda dôvod hodný osobitného zreteľa nepriznať žalobcovi v zmysle § 257 C. s. p. náhradu trov konania, aj keď procesne zavinili zastavenie konania uhradením istiny a celého príslušenstva.

24. Odvolanie proti rozsudku čo do výrokov II. a III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) C. s. p. podal i žalobca, ktorý sa podaným odvolaním domáhal jeho zmeny spočívajúcej v uložení povinnosti žalovaným zaplatiť mu náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur s tým, že v

rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká v tomto rozsahu povinnosť ostatných žalovaných a priznania náhrady trov konania v celom rozsahu, alternatívne jeho zrušenia v tejto časti a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

25. Žalobca nesúhlasil so zamietnutím žaloby a priznaním mu náhrady trov konania v rozsahu 50 %, považujúc napadnuté rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Nesúhlasil so záverom súdu o nepreukázaní dôvodnosti uplatneného nároku. Poukázal na dĺžku konania ako aj skutočnosť, že súd sa nevysporiadal s jeho podaniami, ktorými zmenil uplatnený nárok. Súd sa podľa neho jednostranne zameral na ochranu žalovaných, čím porušil zásadu neustrannosti, uvedenú v čl. 1 Základných princípov C. s. p.

27. V súvislosti s preukazovaním nákladov spojených s uplatnením pohľadávky žalobca poukázal na Zmluvu o poskytovaní služieb uzatvorenú medzi žalobcom a jeho právnym zástupcom, v článku III. ktorej je jednoznačne stanovené akým spôsobom a za akých podmienok sú uhrádzané služby právneho zástupcu za vykonané úkony právnej služby. Nakoľko je predmetná zmluva verejne dostupná prostredníctvom portálu www.crz.gov.sk, nebolo jeho povinnosťou predkladať túto zmluvu ako dôkaz do prebiehajúceho konania.

28. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaných a súdu ohľadom neoprávnenosti nároku v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky s poukazom na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného ustanovenia, ak využil na vymożenie svojej pohľadávky od žalovaných, ktorí boli v omeškani s platením svojho splatného záväzku, právne služby advokáta, zaplatená odmena advokátovi za takúto pomoc nepochybne predstavuje náklady spojené s uplatnením takejto pohľadávky. Nárok na zaplatenie príslušenstva pohľadávky podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka je nárokom hmotno-právnym, preto v tomto prípade nemožno odmenu zaplatenú za poskytnutie právnej pomoci advokátovi považovať za trov súdneho konania.

29. S poukazom na ust. § 4 ods. 1, 3 zákona č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov uviedol, že je povinný ako správca pohľadávky štátu zabezpečiť vymożenie pohľadávky štátu, ktoré úkony vykonával prostredníctvom advokátskej kancelárie.

30. Uviedol, že v tzv. predsúdnom konaní vykonal len také úkony, ktoré boli nevyhnutné na účelné uplatnenie a bránenie práva s poukazom na samotné znenie zmluvy a ustanovenia zákona č. 374/2014 Z. z. Listinnými dôkazmi - odstúpeniami od zmluvy spolu s doručkami a obálkami, bolo preukázané, že mu vznikli odôvodnené náklady spojené s uplatnením pohľadávky proti žalovaným. Tieto náklady predstavujú odmenu advokáta, ktorý požadované právne služby riadne poskytol. Zaplatením tejto odmeny advokátovi mu vznikli skutočné náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Za tejto situácie, ktorú zavinili výlučne žalovaní neuhrádzaním poskytnutého úveru riadne a včas, nie je možné a spravodlivé od neho požadovať, aby znášal náklady spojené s týmto postupom sám.

31. Žalobca nesúhlasil ani so znížením nároku na náhradu trov konania o 50 %. Poukázal na to, že žalovaní dlžnú sumu uhradili až v priebehu súdneho konania, resp. po konaní prvého pojednávania vo veci dňa 12. 10. 2017. Súd prvej inštancie v danom prípade podľa neho nepostupoval v súlade s ust. § 257 C. s. p. a ustálenou judikatúrou, nakoľko rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania v plnom rozsahu nedostatočne odôvodnil a nepristúpil ani k vykonaniu dokazovania týkajúceho sa majetkových, sociálnych a iných pomerov účastníkov konania. Nesúhlasil ani so záverom súdu o jednostrannej zodpovednosti len pôvodne žalovaného 1/, keď tento záver je v rozpore s ustálenou judikatúrou a aj zmyslom postavenia spoludlžníka - žalovaná 2/ a tiež postavenia ručiteľov - žalovaní 3/, 4/. V tejto súvislosti uviedol, že Obchodný a ani Občiansky zákonník spolu so súdnou praxou nestanovuje povinnosť dlžníka alebo spoludlžníka „užívať“ predmet, ktorý bol financovaný z poskytnutého úveru. Zmyslom ručiteľského vyhlásenia je zároveň uspokojenie nároku veriteľa, ak dlžník nesplnil určitý záväzok.

32. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli napadnuté rozhodnutie vo výroku II. ako vecne správne potvrdiť.

33. V súvislosti s dĺžkou konania poukázali aj na povinnosť účastníkov strážiť si svoje práva, pričom z podaní žalobcu nevyplýva, že by súd urgoval. Naopak, žalobca zaťažoval súd neúmerným množstvom podaní, ktoré boli bezobsažné a ktoré mali pravdepodobne len za účel navyšovať trov súdneho konania a právneho zastupovania.

34. Pokiaľ ide o samotnú pohľadávku vo výške 541,14 eur, túto považovali za bezpredmetnú.

35. V súvislosti s odvolaním žalobcu do trov konania poukázali na nimi podané odvolanie, majúc za to, že žalobca nemá nárok ani na súdom priznaný rozsah náhrady trov konania.

36. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných a vyjadreniu žalovaných k jeho odvolaniu poukázal na svoje postavenie a povinnosť zabezpečiť návratnosť poskytnutých financií v zmysle zákona č. 374/2014 Z. z., aby mohla byť bez prerušenia vykonávaná jeho hlavná činnosť - poskytovanie zákonom stanovených foriem štátnej podpory.

37. Zdôraznil, že pôvodný žalovaný 1/ a žalovaná 2/ boli informovaní o porušení podmienok splácania zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru. Nakoľko z ich strany nedošlo k riešeniu situácie, dňa 22. 12. 2014 odstúpil od zmluvy o podpore. Žalovaní o porušení podmienok zmluvy o podpore teda mali vedomosť už v decembri 2014 a nie až v roku 2019 ako tvrdia žalovaní.

38. V súvislosti s poukazom žalovaných na jeho podania produkované v priebehu konania, uviedol, že išlo o uplatnenie jeho práva a jednotlivé podania súdu adresoval vzhľadom na pretrvávajúcu nejednotnosť judikatúry a nerešpektovanie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o jeho statuse ako subjektu nespĺňajúceho definíciu dodávateľa.

39. Pokiaľ ide o žalovaných 1a/, 1b/, v čase konania nešlo o nezaopatrené osoby, keďže do konania vstúpili v čase, keď žalovaná 1a/ mala 27 rokov a žalovaná 1b/ 21 rokov, pričom nebolo preukázané, že by sa sústavne pripravovali na povolanie. Žalovaní nijakým spôsobom nezdokladovali, že by mali nízku výšku príjmov odôvodňujúcu aplikáciu zákonných ustanovení o nepriznaní nároku na náhradu trov konania. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaných, že urýchlene riešili vzniknutú situáciu, ani s tým, že by záväzok zo zmluvy o podpore bol viazaný len na osobu zomrelého H. L.. Žalovaná 2/ vystupovala v predmetnom zmluvnom vzťahu ako spoludlžníčka, obaja teda boli zaviazaní zo zmluvy o podpore spoločne a žalovaní 3/, 4/ vystupovali ako ručitelia.

40. Žalovaní v reakcii na vyjadrenie žalobcu zotrvali na vyjadreniach obsiahnutých v ich predchádzajúcich podaniach. Poukázali na to, že vždy vyvíjali úsilie doplatiť záväzok za pôvodného žalovaného 1/, z ktorého dôvodu kontaktovali i žalobcu a snažili sa s ním dohodnúť, pričom zo strany žalobcu nebol záujem o dohodu inú ako úhradu všetkých náležitostí tak, ako si ich žalobca vyčíslil, pričom predmetom sporu bolo práve vyčíslenie trov právneho zastupovania, ktoré boli podľa nich neadekvátne a v rozpore s účelnosťou trov právneho zastúpenia. Podľa ich názoru bol v danom spore dôvod pre aplikáciu ust. § 257 C. s. p., a to v celom rozsahu.

41. Ďalšie podania neboli stranami konania v odvolacom konaní produkované.

42. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolania boli podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd žalobu zamietol podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a vo výroku III. o trovách konania podľa § 388 C. s. p., zmenil, keď neboli splnené podmienky pre jeho potvrdenie alebo zrušenie v tejto časti.

43. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolaní žalobcu a žalovaných, následných vyjadrení strán konania produkovaných v odvolacom konaní a obsahu spisu dospel k záveru, že vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania, z vykonaného dokazovania správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne i správne právne posúdil. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v tejto časti zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., preto odvolací súd v tejto časti podľa § 387 ods. 2 C. s. p., konštatujúci správnosť týchto dôvodov, v podstatných bodoch na ne odkazuje.

44. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

45. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C. s. p., podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho,

že tvrdenie strany nie je preukázané na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

46. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 541,14 eur v zmysle § 121 Občianskeho zákonníka, predstavujúce trovy právneho zastúpenia za úkony právnej služby - výzva na úhradu z roku 2014 a odstúpenie od zmluvy o úvere z roku 2014. I keď žalobca, ako správne konštatoval súd prvej inštancie, preukázal uskutočnenie týchto úkonov, nepreukázal či došlo k úhrade nákladov súvisiacich s ich poskytnutím, resp. kedy a v akej výške. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal povinnosť predložiť zmluvu o poskytovaní služieb uzatvorenú medzi ním a jeho právnym zástupcom ako dôkaz s poukazom na to, že táto je dostupná prostredníctvom portálu www.crz.gov.sk <<http://www.crz.gov.sk>>, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie na nepreukázaní zastúpenia právnym zástupcom, ktorý vykonal uvedené úkony, ale na nepreukázaní úhrady týchto výdavkov. Odvolací súd v súvislosti s uvedeným tvrdením zároveň dodáva, že i keď z ust. § 185 C. s. p. vyplýva, že súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou, nezabavuje to žalobcu povinnosti uviesť tvrdenia, ako aj označiť dôkazy na ich preukázanie (príp. i odkazom na obsah verejného registra). Z verejného registra, na ktorý žalobca poukázal, by bolo zároveň zrejme iba uzatvorenie tejto zmluvy, z tohto však už nevyplýva, či a kedy došlo k úhrade uplatnených výdavkov. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na odvolanie žalobcu, v ktorom sám žalobca uvádza, že náklady spojené s uplatnením pohľadávky nepochybne predstavuje i zaplatená odmena advokátovi, avšak práve zaplatenie tejto odmeny žalobca nepreukázal. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu dôvodnosti uvedeného nároku žalobcom.

47. Odvolací súd zároveň nepovažuje za dôvodnú odvoláciu námietku žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti, keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú jednoznačne zrejmé úvahy, ktoré súd viedli k zamietnutiu žaloby žalobcu v časti uplatneného nároku na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (viď bod 19. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd uvádza, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

48. Vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým súd žalobu zamietol, podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

49. Ako dôvodné však odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalobcu čo do výroku o trovách konania, keď v danom prípade nezistil dôvody pre aplikáciu ust. § 257 C. s. p. Z uvedeného dôvodu zároveň vyhodnotil ako nedôvodné odvolanie žalovaných.

50. Podľa § 255 ods. 1, 2 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

51. Podľa § 256 ods. 1 C. s. p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

52. Podľa § 257 C. s. p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

53. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, v prejednávanej spore nezistil také výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 C. s. p. Ako správne uviedol i žalobca, dlžníkom zo zmluvy o poskytnutí podpory bol nielen žalovaný 1/, ale aj žalovaná 2/, na ktorú skutočnosť nemal

vplyv rozvod ich manželstva ani to, kto nehnuteľnosť v súvislosti s ktorou boli prostriedky poskytnuté z úveru, užíval. Samotný zánik manželstva pôvodného žalovaného 1/ a žalovanej 2/ nemá vplyv na povinnosti žalovanej 2/ vyplývajúce z predmetnej zmluvy, a teda na jej povinnosť splácať poskytnutý úver za podmienok určených v zmluve, rovnako tak dôvodom pre aplikáciu ust. § 257 C. s. p. nie je ani záver súdu, že žalovaní 3/, 4/ ako ručiteľia, ktorí do konania vstúpili až v jeho priebehu, vznik sporu nevyvolali. Podstatou ručiteľského záväzku je záväzok ručiteľa, že uspokojí veriteľa ak dlžník svoj dlh nesplní. Keďže k úhrade dlhu dlžníkmi - žalovanými 1/, 2/ nedošlo, bol žalobca oprávnený domáhať sa splnenia uplatneného nároku aj voči ručiteľom. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že ručenie žalovaných 3/, 4/ za záväzky pôvodného žalovaného 1/ a žalovanej 2/ bolo časovo obmedzené do doby zriadenia záložného práva, k čomu však nedošlo. Pokiaľ by dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania mala byť skutočnosť, že žalovaní 3/, 4/ vznik sporu nezavinili, je potrebné uviesť, že vznik sporu nezavinil ani žalobca. Pokiaľ ide o žalované 1a/ a 1b/ ako právne nástupkyne žalovaného 1/, i keď tieto sa stali účastníkmi konania v dôsledku právneho nástupníctva, k úhrade žalovanej istiny došlo až po ich vstupe do konania, pričom z dedičského rozhodnutia po pôvodnom žalovanom 1/ zároveň vyplýva, že nehnuteľnosť, vo vzťahu ku ktorej bol poskytnutý úver, nadobudli práve žalované 1a/ a 1b/. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že v prípade priznania náhrady trov konania žalobcovi ide o značný zásah do ich majetkovej, osobnej a sociálnej sféry, toto svoje tvrdenie nepreukázali (nepreukázali svoje majetkové ani sociálne pomery).

54. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 C. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 57,16 %. Súd pri určení rozsahu náhrady trov konania vychádzal zo sumy 2.526,14 eur predstavujúcej nielen uplatnenú istinu 1.985,- eur (ktorá bola predmetom konania v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), ale aj sumu predstavujúcu náklady spojené s uplatnením nároku vo výške 541,14 eur, keď ide síce o príslušenstvo uplatnenej pohľadávky, avšak toto bolo vyčíslené pevnou sumou a po zastavení konania zostalo samostatným predmetom konania. Z uvedeného dôvodu považoval odvolací súd za potrebné toto pri posúdení úspechu či neúspechu strany v konaní zohľadniť.

55. Súd konanie v časti zaplatenia istiny 1.985,- eur s úrokom z omeškania zastavil na základe späťvzatia žaloby žalobcom z dôvodu, že po podaní žaloby došlo k jej úhrade zo strany žalovaných, t. j. „úspech“ žalobcu v súvislosti so zastavením konania (vychádzajúc zo sumy 2.526,14 eur) predstavuje 78,58 %, neúspech žalobcu je 21,42 %. Čistý úspech žalobcu v konaní je tak 57,16 %.

56. V súvislosti s námietkou žalovaných vo vzťahu k účelnosti trov žalobcu odvolací súd uvádza, že účelnosť trov konania bude predmetom posudzovania súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o výške trov konania.

57. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 2 C. s. p. Keďže obe strany konania mali v odvolacom konaní čiastočný úspech i neúspech, odvolací súd žiadnej zo strán konania nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (i keď žalovaní boli v časti odvolania žalobcu úspešní čo do merita veci, vzhľadom na to, že boli neúspešní v časti odvolania žalobcu proti výroku o trovách konania a zároveň boli v celom rozsahu neúspešní pokiaľ ide o ich odvolanie, posúdil odvolací súd pomer ich úspechu a neúspechu v odvolacom konaní ako rovnaký).

58. Vo výroku I., ktorý nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán konania, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

59. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)